

материјалног, на каријеру, друштвену и политичку делатност, понекад, уколико има талента, на стваралаштво и у томе горде-

љивац може имати, захваљујући своме напору, неке победе. На овој истој подлози, ничу јереси и расколи.

йрейодобни Порфирије Кавсокаливий

ОНО ШТО СПАСАВА ДЕЦУ И ЧИНИ ИХ ДОБРОМ ДЕЦОМ ЈЕСТЕ ЖИВОТ РОДИТЕЉА У КУЋИ

У душама деце ствара се одређено стање као последица понашања њихових родитеља. Оно оставља трага у њима за сав живот. Њихово потоне држање у животу и њихов однос са другима у непосредној су зависности од доживљаја које су имали у свом детињству. Расту, образују се, али у дубини се не мењају. То се види и у најситнијим животним манифестацијама. Дешава се, на пример, да те спопадне стомакоугађање. Дође ти да стално једеш. Узео си нешто, појео. Видиш нешто друго, хоћеш и то; хоћеш и оно треће... Осећаш глад, чини ти се; ако не једеш, осећаш да те мучи киселина или дрхтавица. Плашиш се да ћеш ослабити. Али то је психолошки објашњива чињеница. Могуће је, рецимо, да си одрастао без оца и без мајке. Стога си духовно лишен и духовно гладан, сиромашан и слаб. Та духовна чињеница се одражава на теби и изражава се као телесна слабост.

На породицу пада велики део одговорности за духовно стање човека. Да би се деца ослободила разних унутрашњих проблема, нису довољни савети, принуда, логика и претње. Од свега тога бива, уствари, још горе. Стање се поправља само освећењем роди-

теља. Постаните свети, па нећете имати никакав проблем са својом децом. Светост родитеља ослобађа децу од проблема. Деца желе крај себе свете људе, испуњене љубављу: људе који их неће застрашивати, нити ће се ограничавати на изрицање поука, него ће им пружати свети живот и молитве. Ви, родитељи, молит се ћутке и са рукама уздигнутим ка Господу Христу, па ћете тајанствено грлити своју децу. А када су немирна, предузмите неке педагошке мере, али не вршите притисак на њих. Првенствено треба да се молит.

Често родитељи, а понајвећма мајке, вређају и позлеђују своје дете због неког несташлука и где га преко сваке мере. Оно је тада дубоко рањено, чак и кад га не изгрдиш на видљив начин него га изгрдиш само у себи са осећањем гнева. Или га, можда, само грубо погледаш, а дете то осети. У том случају, оно мисли да га мајка не воли. Пита: волиш ли ме, мама? - Да, дете моје. - Али оно и даље не верује, позлеђено је, рањено. Мајка га воли. Она ће га касније и помилувати. Али оно окреће главу, не прихвата миловање. Сматра да је то лицемерје, јер је његова душа рањена.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСТ ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

*свешта вел.муч. Анастасија Римљанка, свети йрей.муч. Тимошеј
свешти Аврамије Затворник и синовница му Марија
Лк. 8, 41 - 56, зч. 39; Еф. 2, 14 - 22, зач. 221.*

йрошојереј Родоион Пушјајин

НЕ БОЈ СЕ, САМО ВЕРУЈ (Лк. 8, 50)

Многи од вас, браћо и сестре се видљиво брину о угађању Богу и спасењу своје душе: моле се у својим домовима, долазе у Цркву, посте, поштују правила Цркве, исповедају се и причешћују Телом и Крвљу Христовом, краће, труде се да живе по учењу Православне Цркве. Они се међутим ипак често боје, узнемиравају, муче имајући мисао да они не чине ништа што је угодно Богу, да се ни на који начин неће спасити; боје се толико да чак долазе до унија, до тога да напусте пут спасења.

Немојте се чудити када Вам кажем да такво неспокојно, узнемирано, болно стање вашег духа тешко да је угодно Богу. Наш Бог је безгранична љубав, бесконачна доброта; у Њему је бездан милосрђа, неисцрпна пучина милости. Њему је угодно све што чинимо ради Њега, прихвата све што Му приносимо, памти сваку реч, речену о њему, памти сваку мисао уперену на Њега, памти сваку сузу, проливену ради Њега, памти кап такве наше сузе. Њему је угодно и када

му кажемо: "Господе! Ништа ради Тебе не чиним, ништа ти не приносим, а ништа ти и не могу принети. Човек сам грешан, слаб, ништ, бедан". Зашто се патимо, узнемирајући се око тога како да спасемо душу, када чинимо оно што је Бог заповедио да чинимо ради нашег спасења?

Хоћу ли вам рећи због чега се у нама јавља то осећање узнемирујуће забринутости, та болна сумња око спасења душе? Због тога што ми сматрамо да ћемо спасити сами себе, мислимо да једино својим напором можемо да достигнемо Царство Небеско, да једино за своја дела треба да задобијемо вечно блаженство. Тако размишљамо и по свом животу, по својим делима видимо, осећамо, схватамо да смо далеко од свога спасења, да смо недостојни Царства Небеског и да нисмо спремни, нисмо способни за вечно блаженство и схватајући то ми се патимо, узнемиравамо, обезпокојавамо. Онај који се нада на себе, а не на Бога, никада ни у чему не може бити спокојан.

Не, не надајте се на себе, на

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

своје снаге и напоре у делу свога спасења, већ на Спаситеља, Господа нашег Исуса Христа, не Његову помоћ, на Његово помиловање. Наша је ствар да радимо оно нашта смо позвани, да се трудимо ради нашег спасења, а спасити нас може једино он, Господ наш Исус Христос. Након овога, чему се патити до ослабљености, узнемира-

шег спасења. И сада на небу, седећи са десне стране Бога Оца, зашта се заступа пред Својим Небеским Оцем? За наше спасење. Зашто се поред таквог Заступника нашег спасења, зашто се патити до ослабљености, зашто се узнемиравати до унија о своме спасењу?

Дакле, старајте се да живите по

Ми не волимо јер још увек сами нисмо били вољени. Не волимо јер нисмо осетили Божију љубав, која постоји, која се излива у наша срца. Она се излила и напунила наша срца, али она то не осећају. Још се нисмо осетили изванредно вољеним од стране Бога, и зато осећамо безумну незаштићеност и страх. Ти видиш другога и моментално га схваташ као претњу сопственом постојању, видиш другог и бојиш се да ће ти учинити нешто нажао. Гледаш на другога као на свог животног супарника, не осећаш јединство са њим, не осећаш ту радост, коју треба да осетиш када видиш да је другога добро, тада се радост одражава на њему и враћа се мени, као међу огледалима, када се светлост у једном огледалу одражава у другом и постаје све јача и јача.

архимандрити Андреј (Конанос)

вати се до унија због тога да ли ћемо се спасити, када ово у потпуности зависи од Исуса Христа? Пазар и Исус Христос не може, зар је немоћан да нас спасе? И зар он мање од нас мисли и брине се о нашем спасењу? Он је са неба слишао ради нашег спасења, крв је своју пролио на крсту ради на-

учењу Свете Православне Цркве, радите свој посао, трудите се ради спасења и не бојте се, не падајте у унија, очекујући спасење од Исуса Христа, Сина Божјег, од Његове помоћи, од Његовог помиловања. Не бој се хришћанине, не бој се, само веруј у Исуса Христа и биће спасена душа твоја. Амин.

прошјереј Александар Јељчанинов **УПОРИШТЕ ГОРДОСТИ**

Покушајмо да објаснимо главне етапе развоја гордости, од лаког самозадовољства до крајњег душевног помрачења и потпуне погубности.

На почетку је то само занешеност собом, готово нормална, праћена добрим настројењем,

често прелазиће у лакомисленост. Човек је задовољан собом, смеје се, звиждуће, пева, пукцета прстима. Воли да буде оргиналан, задивљује парадоксима; пројављује нарочите укусе, прициозан у јелу. Са великим жаром даје савете и пријатељ-

ски се меша у туђа дела; и против своје воље открива свој превасходни интерес за себе фразама попут ових (прекидајући нечије излагање): „Не, ја ћу вам рећи“, или „Не, познајем бољи случај“, или „Ја имам навику...“, или „Придржавам се правила...“, „Имам навику да преферирам...“ (последње – код Тургењева).

Говорећи о туђој несрећи, несвесно говори о себи: „Била сам тако потрешена, још увек не могу да дођем себи“. Истовремено огромна зависност од туђег одобравања, у од чега зависи да ли човек одједном процвета или венне и „покисне“. Али све у свему, у овом стадијуму расположење остаје ведро. Овај облик егоцентризма је нарочито својствен младости, мада се сусреће и у зрелом узрасту.

Срећа је уколико човека на овом степену развоја гордости сусретну озбиљне бриге, нарочито о другима (женидба, породица), посао, рад. Или га надахне религиозни пут и он, привучен лепотом духовног подвига, увиди своју убогост и пожели благодатну помоћ. Уколико се ово не догоди, болест се даље развија.

Појављује се искрена увереност у сопствено превасходство. Често се ово изражава у неконтролисаној многословљу. Оваква брбљивост је са једне стране одсуство скромности а са друге самонаслађивање примитивним процесом откривања себе. Егоистична природа многоговорљивости се уопште не умањује тиме што је понекада ова многоговор-

љивост о некој озбиљној теми: горди човек може да говори о смирењу и ћутању, да прославља пост, отвара дебату на питање шта је веће: добра дела или молитва.

Увереност у себе брзо прелази у страст командовања; он утиче на туђу вољу (не задирући ни најмање у своју), управља над туђом пажњом, временом, снагама, постаје арогантан и дрзак. Његов посао је важан, туђи је потпуно безначајан. У све се меша, свуда се заузима.

У овој фази се настројење гордога погоршава. У својој агресивности он природно сусреће противљење и отпор, јављају се раздражљивост, тврдоглавост; убеђен је да га нико не схвата, чак ни његов духовник; сукоб са „светом“ се заоштрава и горделивац коначно чини избор: „ја“ против људи, али још увек не против Бога.

Душа постаје тамна и хладна, у њу се усељава надменост, презир, злоба, мржња. Помрачује се ум, отежано се разликује добро од зла, јер бива замењено разликовањем „мога“ и „не мога“. Испада из сваког покоровања, неподношљиво је у ма којој заједници; његов је циљ да учини како је намислио, да посрами и импресионира друге; жуди да буде познат, макар и кроз скандале, светећи се овиме свету због непризнавања и реванширајући му се. Уколико је монах, напушта манастир, где му постаје неподношљиво, и тражи сопствени пут. Понекад је та сила самоафирмације усмерена на стицање